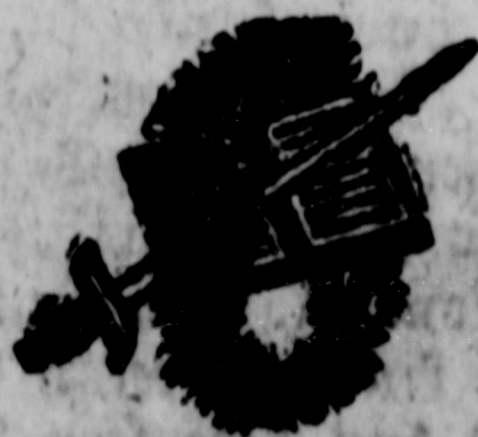

Ej bunden spånnit sitt dra opp
 Förr'n älskarns ridt hann hennes dra,
 Hon knappt des bild på afstånd ser,
 Förrän hon honom helsning stickar,
 Och lutar från balkongen ner,
 Att möta få sin älsklings blickar.

4.

Han kom — han for — en världs blick
 Som från en fremling, hennes möter,
 Och välkomst-helsningen förgick
 Med hastens språng, som gatan nöter —
 Men echo uti slottets hwall,
 Som hvarje hvistning återgiffvit,
 Gaf knappt igen den flagan half,
 Att hennes hjerta förfadit blifvit

Stockholm,
 Elms och Granbergs Tryckeri, 1826.

GS 350

Jungfrun af Reidpath;

af

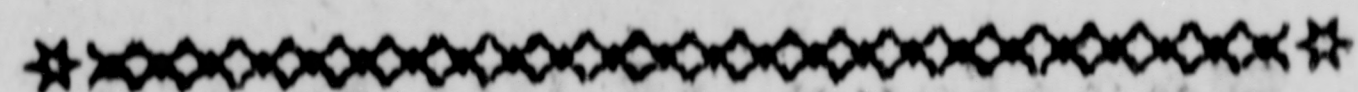
WALTER SCOTT.

Öfversättning från Engelskan.

Stockholm,
 hos J. A. Björnståhl.

1826.

Det gifwes en gammal berättelse i Skott-
ska Landskapet Tweeddale, att på den tiden
då Slottet Reidpath, beläget nära intill sta-
den Peebles, beboddes af Grefwarne af March,
en ämnesidiga kärlek uppstod imellan en dotter
af denna adliga familj, och en son till Lair-
den af Tushielaw, på Ettrick Forest. Som
hennes föräldrar ansågo giftermälet såsom
icke rakande, begaf den unga mannen sig ut-
omlands. Under hans frånvaro blef den un-
ga fröken angripen af trånsjuka; och som ej
något annat medel för hennes lifs räddning
återstod, samtyckte fadren slutligen att hen-
nes älskare skulle återkallas. På den dag då
han väntades att passera igenom Peebles, be-
gaf den unga fröken sig, ehuru mycket utmat-
tad, till balkongen på ett hus i denna stad,
som tillhörde hennes far, på det hon måtte
få se honom då han red förbi. Hennes oro
och iswer gifwo en sådan styrka åt hennes
organer att hon såges hafwa urstilt hans
håsts gång på ett otroligt afstånd. Men Tus-
hielaw, som war oberedd på hennes förän-
drade utseende, och ej väntade att få se hen-
ne på detta ställe, red förbi utan att igenkän-

na henne eller att ens sakta sin fart. Detta
slag war den unga Fröken ej i stånd att bära,
och, efter en kort ångest, dog hon i sina Tår-
nors armar. Denna sägen har gifwit anled-
ning till följande wisa:

1.

En Gästnds öga troget ser,
Och så des öron äfwen höra;
Och kärleken, då soln går ner,
Kan sista stunden lycklig göra.
I Marys hjerta, sorgens lott
En dödlig sjukdom sprida låter;
Hon sitter nu på Reidpaths slott
Att se sin älskling komma åter.

2.

Des stöna ögon sunko in,
Och huslet astog genom plågan,
Till des igenom handens skinn
Man kunde skåda warljus lågan;
Men stundom sågs en sjukdoms lef
På hennes kinder rodnan sprida —
Dock snart hon blef som lil så blef,
Att Tårnorna des ödd förbida.

3.

Men starpast uti hennes fröpp
War kraften nu att se och höra;